

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Ing. D. B.**, zastoupen Mgr. Martinem Hamplem, advokátem se sídlem Palackého 741, 544 01 Dvůr Králové nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2016, č. j. MPSV-2016/93894-421/1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 8. 2017, č. j. 32 Ad 15/2016 - 85,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Martinu Hamplovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce **3 400 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Úřad práce ČR, krajská pobočka v Hradci Králové (dále jen „úřad práce"), rozhodnutím ze dne ze dne 11. 4. 2016, č. j. TUC-289/2016-P (dále jen „prvostupňové rozhodnutí"), vyřadil žalobce podle § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti"), z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 9. 12. 2015 z důvodu maření součinnosti s úřadem práce spočívajícího v tom, že se žalobce nedostavil na úřad práce ve stanoveném termínu dne 9. 12. 2015 a pro

nesplnění této povinnosti neuvedl žádný vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

[2] Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 6. 2016, č. j. MPSV-2016/93894-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Měl za to, že úřad práce postupoval správně, neboť žalobcem tvrzené zdravotní důvody nebyly prokázány žádným lékařským posudkem.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 14. 8. 2017, č. j. 32 Ad 15/2016 - 85 (dále jen „napadený rozsudek“). Po podrobné rekapitulaci skutkových okolností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Nevyhověl návrhům žalobce na provedení dokazování písemným vyjádřením kontaktního pracoviště Úřadu práce v Jaroměři ohledně plnění povinností žalobce jako uchazeče o zaměstnání a výslechem MUDr. D. ke zdravotnímu stavu žalobce, neboť předmětem projednávané věci je posouzení, zda žalobci bránil vážný zdravotní důvod v dostavení se na kontaktní pracoviště ve Dvoře Králové nad Labem ve stanovený termín dne 9. 12. 2015 a zda byl tento důvod prokázán lékařským posudkem. Návrh se týkal plnění povinností ve vztahu k jinému kontaktnímu pracovišti a v jiném období. MUDr. D. žalobce poprvé vyšetřila až 4 měsíce po události, která byla důvodem zahájení správního řízení se žalobcem.

[4] Dle krajského soudu postupovaly správní orgány správně, neboť žalobce byl poučen o svých právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání, avšak ani před zahájením správního řízení neprokázal lékařským posudkem, že by mu dne 9. 12. 2015 v návštěvě kontaktního pracoviště bránily vážné zdravotní důvody. Proto byly splněny podmínky pro aplikaci § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 182/2011 - 93. Pokud uchazeč o zaměstnání nerespektuje a není schopen splnit základní povinnost uloženou mu úřadem práce (plnění povinností stanovených úřadem práce ve stanovených termínech), která tvoří základ pro spolupráci mezi úřadem práce a nezaměstnaným a uplatňování státní politiky zaměstnanosti ve smyslu § 2 zákona o zaměstnanosti, a nedoloží žádný vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, pak je pochopitelné, že v souladu se zákonem následuje sankce v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Úřad práce navíc vůči žalobci projevil vstřícný přístup, když nepřistoupil k zahájení správního řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání neprodleně po 9. 12. 2015, ale poskytl žalobci další termín dne 17. 2. 2016, do něhož měl dostatečně dlouhou dobu k prokázání tvrzených vážných zdravotních důvodů lékařským posudkem.

[5] Dle krajského soudu úřad práce postupoval dostatečně pečlivě, když si obstaral lékařské posudky hned tří ošetřujících psychiatrů, jejichž shodný závěr určoval jednoznačnou zdravotní způsobilost žalobce dostavit se dne 9. 12. 2015 na kontaktní pracoviště.

[6] Pokud se žalobce opakovaně odvolával na lékařské zprávy MUDr. D., krajský soud uvedl, že se tyto zprávy nijak nevztahují ke zdravotnímu stavu žalobce v rozhodný den 9. 12. 2015, ale až ke dni 1. 3. 2016. Navíc vykazují nesrovnalosti, pro které z těchto zpráv nelze spolehlivě vycházet. Dle potvrzení ze dne 10. 3. 2016 byl žalobce plánovaně ošetřen

dne 1. 3. 2016 a zdravotní stav mu dovoloval plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. Dvě lékařské zprávy z tohoto ošetření (jedna doručená kontaktnímu pracovišti dne 11. 3. 2016, druhá dne 6. 4. 2016), datované dnem 1. 3. 2016, byly stejného obsahu včetně doporučení ke změně sociálního zázemí a úřadu práce ve zdravotní prospěch žalobce. Rozdíl spočíval v tom, že ve druhé zprávě je před doporučení doplněno, že *„psychické problémy a zdravotní stav pacienta brání v osobní komunikaci s KoP Dvůr Králové nad Labem.“* Razítko a podpis jsou na každé zprávě odlišné. Krajský soud tudíž konstatoval, že byla-li změna lékařské zprávy ze dne 1. 3. 2016 provedena na žádost žalobce, pak MUDr. D. pochybila, pokud tak neučinila způsobem předvídaným ustanovením § 54 odst. 4 zák. č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách.

[7] Krajský soud neshledal ani porušení procesních práv žalobce ve správním řízení, neboť žalobce je osobou plně svéprávnou, dostatečně věcně se samostatně hájící, nebyly tedy naplněny podmínky pro ustanovení zástupce nebo opatrovníka, když tato věc není skutkově ani právně složitá. Dále pak ze správního spisu plyne, že žalobci byla přiznána podpora v nezaměstnanosti, že byly ze strany úřadu práce činěny konkrétní kroky ke zprostředkování zaměstnání, žádost žalobce o poskytnutí dávky mimořádné okamžité pomoci na speciální dioptrické brýle nebyla vyřízena dle jeho představ, že žalobce nebyl spokojen s postupem referentky úřadu práce ve vztahu ke způsobu hrazení plateb za energie, že namítal její podjatost, která nadřízeným orgánem shledána nebyla, že podal žádost o změnu kontaktního pracoviště, jíž však ředitel Krajské pobočky Úřadu práce v Hradci Králové podmínil ukončením všech probíhajících správních řízení s žalobcem u kontaktního pracoviště ve Dvoře Králové nad Labem a přenesením všech agend. Tyto podmínky však splněny nebyly, přičemž na přenesení agend není právní nárok a žalobce se opět postavil negativně ke vstřícné nabídce úřadu práce.

[8] Konečně krajský soud nepřisvědčil žalobci, že z e-mailové zprávy úřadu práce žalobci ze dne 9. 12. 2015 v 16:25 plyne, že akceptoval omluvu žalobce jako dostatečnou. Úřad práce žalobci pouze sdělil, že má zprávu o jeho zdravotním stavu dle potvrzení MUDr. R. ze dne 20. 11. 2015 o tom, že je v ambulantní péči psychiatrie, a žádá žalobce, aby informace o svém zdravotním stavu poskytoval úřadu práce v měsíčním intervalu, když výslovně uvádí, že potvrzení je třeba úřadu práce doručit, lhostejno jakým způsobem. Žalobce z obsahu této zprávy nemohl nabýt dojmu, že je tím zproštěn své zákonné povinnosti dostavit se na kontaktní pracoviště ve stanoveném termínu. Byl poučen o nutnosti prokázání svého zdravotního stavu. To pak ani nadále nečinil, což vedlo rovněž k zahájení správního řízení o jeho vyřazení z evidence.

II. Obsah kasační stížnosti a další podání účastníků řízení

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, kterým byla jeho žaloba zamítnuta z výše nastíněných důvodů. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[10] Stěžovatel úvodem upozorňuje, že krajský soud nesprávně označil MUDr. R. jako lékařku psychiatrické ambulance, ačkoliv jde o jeho praktickou lékařku.

[11] Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel byl schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání a nečinil tak, když se nedostavoval na kontaktní pracoviště. Stěžovatel to však od začátku odůvodňoval svým nepříznivým zdravotním stavem, který dokládal relevantními dokumenty a na všechny výzvy úřadu práce reagoval. K tomu soud nepřihlédl. Jestliže úřad práce stanovil další termín návštěvy na kontaktním pracovišti dne 17. 2. 2016, plyne z toho, že nedostavení se v termínu 9. 12. 2015 považoval za omluvené, jinak by zahájil řízení o vyřazení z evidence dříve. To potvrzuje i obsah e-mailové zprávy úřadu práce, v níž stěžovateli sdělil, že disponuje potvrzením psychiatrické ambulance MUDr. R. o zdravotním stavu žalobce ze dne 20. 11. 2015, a že je nezbytné zasílat pravidelně potvrzení o trvání léčby vždy k poslednímu dni v měsíci (nyní k 31. 12. 2015), pokud bude tento zdravotní stav stěžovatele trvat.

[12] Stěžovatel informoval úřad práce již 13. 1. 2016, že čeká na objednání v psychiatrické ambulanci MUDr. D., kam se měl dostavit dne 1. 3. 2016. Nemohl tedy bez své viny dříve doložit žádné lékařské potvrzení o svém psychickém stavu, neboť neměl ošetřujícího lékaře. K tomu správní orgány ani soud nepřihlédly.
[13] Stěžovatel poukazuje na obsah lékařských zpráv MUDr. D. ze dne 1. 3. 2016 a 19. 4. 2016, dle nichž stěžovatelův zdravotní stav bránil v osobní komunikaci s kontaktním pracovištěm Dvůr Králové nad Labem. Důvody jeho psychické dekompenzace byly popsány v žalobě, soud se s nimi však nevypořádal. Stěžovatel rovněž odmítá tvrzení soudu, že jsou razítka a podpisy na zprávách MUDr. D. odlišné. Stěžovatel považuje za zarážející, že soud odmítl provést navržený důkaz výslechem MUDr. D. a sám laicky posoudil obsah lékařských zpráv, které byly ve vzájemném rozporu, když MUDr. D. označila diagnózu MUDr. K. jako chybnou. Dle stěžovatele jsou jeho psychické dekompenzace dlouhodobého charakteru, proto nelze tvrdit, že se zprávy MUDr. D. nevztahují k datu 9. 12. 2015. To by mohla MUDr. D. u soudu objasnit, což soud stěžovateli neumožnil.

[14] Krajský soud dle stěžovatele hodnotil důkazy nerovným způsobem, neboť lékařské zprávy MUDr. K. vyznívající v neprospěch stěžovatele, které dostatečně nevystihovaly jeho zdravotní stav, přijal bez výhrad, ale lékařské zprávy MUDr. D. vyznívající ve prospěch stěžovatele kvalifikoval jako rozporné. Druhá zpráva však pouze doplňovala prvotně vystavenou zprávu, aniž by s ní byla v rozporu. Nadto se stěžovatel snažil dosáhnout změny kontaktního pracoviště, ale nebylo mu vyhověno.

[15] Stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že MUDr. K. stanovila jeho diagnózu za pouhých 20 minut, zatímco vyšetření u MUDr. D. trvalo 60 minut. To svědčí o rozdílné míře pečlivosti a profesionality jednotlivých lékařských posudků. Diagnóza stanovená MUDr. K. neodpovídá skutečnému stavu. Porucha osobnosti stěžovatele se rozvíjí od dospívání a trvá po celý život. Potvrzení MUDr. K. ze dne 27. 1. 2016, které bylo stěžejním pro rozhodnutí úřadu práce, se vztahuje ke dni 13. 11. 2015, nikoliv ke dni 9. 12. 2015.

[16] Stěžovatel namítá, že úřad práce neoprávněně manipuloval a ovlivňoval ošetřujícího lékaře, když MUDr. D. spolu s potvrzením pro úřad práce, které měla vyplnit, zaslal i informaci o tom, jak formulář vyplnila MUDr. K. Nepřímo jí tak uložil, jak ho má vyplnit. To soud zcela pominul.

[17] Dle stěžovatele je napadený rozsudek vnitřně rozporný, neboť soud tvrdí, že si úřad práce obstaral posudky tří psychiatrů (stěžovatel ale absolvoval vyšetření pouze u dvou psychiatrů) potvrzující zdravotní způsobilost stěžovatele dostavit se dne 9. 12. 2015 na úřad práce, zároveň ale následně konstatuje, že lékařské zprávy MUDr. D. se nevztahují ke zdravotnímu stavu stěžovatele v rozhodný den. Dle soudu se tak vztahují ke dni 9. 12. 2015 pouze zprávy vyznívající v neprospěch stěžovatele, byť jsou pozdějšího data.

[18] Konečně vytýká stěžovatel krajskému soudu, že neprovedl k důkazu zprávu z kontaktního pracoviště Úřadu práce v Jaroměři, kde je stěžovatel evidován ke dni podání kasační stížnosti již více než rok bez jakýchkoliv konfliktů a sankcí. To potvrzuje, že změna kontaktního pracoviště ze stěžovatelem uváděných důvodů byla opodstatněná. Stěžovatel se všemi možnými způsoby snažil plnit své povinnosti a to i tak, že usiloval o změnu kontaktního pracoviště.

[19] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a správně dospěl k závěru, že stěžovatel neměl žádný vážný důvod k tomu, aby se dne 9. 12. 2015 nedostavil na úřad práce. Dle žalovaného nemohl stěžovatel z e-mailu ze dne 9. 12. 2015 nabýt dojmu, že je zproštěn povinnosti dostavit se ve stanoveném termínu na úřad práce. Byl naopak řádně poučen o nutnosti prokázat úřadu práce svůj zdravotní stav, což neučinil. Úřad práce učinil vstřícný krok, když stanovil stěžovateli nový termín a nezahájil s ním řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání hned. Naopak mu poskytl dostatečně dlouhou lhůtu, aby svůj zdravotní stav prokázal. Stěžovatel se však znovu nedostavil a opět až v tento den zaslal úřadu práce e-mail, v němž se odvolával na svůj zdravotní stav.

[20] Tvrdil-li stěžovatel, že bez své viny nemohl svůj zdravotní stav doložit a mohl tak učinit až 1. 3. 2016, neboť v inkriminované době neměl ošetřujícího lékaře, poukazuje žalovaný na e-mailovou zprávu ze dne 14. 12. 2015, kterou stěžovatel reagoval na výzvu k doložení potvrzení o trvání léčby a v níž uvedl, že je stále v ambulantní péči psychiatra a termín další návštěvy je stanoven na 13. 1. 2016. Stěžovatel tak mohl bez problémů potvrzení doložit.

[21] Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že úřad práce nepřípustně ovlivňoval ošetřující lékařku a ohledně pořízení podkladů o zdravotním stavu stěžovatele se ztotožňuje s krajským soudem. Poukazuje-li soud na posudky od tří lékařů, jde o MUDr. R., MUDr. K. a MUDr. K., které byly úřadem práce požádány o součinnost. Žalovaný nesouhlasí s tím, že lékařské zprávy MUDr. D. ze dne 1. 3. a 19. 4. 2016 se vztahují ke zdravotnímu stavu stěžovatele již v období od 13. 11. 2015, neboť to z nich nijak neplyne. Kromě toho vykazují potvrzení od této lékařky nesrovnalosti, které popsal krajský soud v napadeném rozsudku. Dle žalovaného stěžovatel ničím neprokázal, že jeho zdravotní stav mu bránil dostavit se dne 9. 12. 2015 na kontaktní pracoviště úřadu práce. Žádný z lékařů neoznačil psychický stav stěžovatele za stav odpovídající pracovní neschopnosti. Dle žalovaného bylo důvodem odmítání osobního kontaktu stěžovatele s úřadem práce nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje a mylná domněnka stěžovatele, že jej úřad práce krátí na jeho

právech. Pokud krajský soud považoval důkazní návrhy stěžovatele za nadbytečné, žalovaný se s tím ztotožňuje.

[22] V podání ze dne 11. 12. 2017 předložil stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu informativní souhlas pacienta v psychiatrické péči, dle nějž vyšetření obsahuje sepsání zprávy a její předání pacientovi, pokud to požaduje. Takový formulář by měl být dle stěžovatele jednotný pro všechna zdravotnická zařízení, z čehož plyne, že postup MUDr. K. nebyl správný, když stěžovateli odmítla vystavit příslušnou zprávu pro úřad práce. Proto stěžovatel nemohl doložit, že nebyl schopen se na úřad práce dostavit.

[23] V „doplnění vyjádření stěžovatele“ ze dne 10. 4. 2018 stěžovatel poukazoval na rozhodnutí úřadu práce o návrhu na obnovu řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti ze dne 4. 1. 2018 a rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnutí ze dne 10. 4. 2018 zrušeno. Toto rozhodnutí dle stěžovatele svědčí o neprofesionalitě příslušné krajské pobočky úřadu práce a podjatosti vůči stěžovateli, kterému byla opakovaně zamítnuta žádost o změnu kontaktního pracoviště. Stěžovatel k tomu dodává, že návrh na obnovu řízení podal na základě chybné rady pracovníka úřadu práce, z čehož plyne, že stěžovatel potřebuje při komunikaci s úřadem práce právního zástupce.

[24] Dne 9. 7. 2018 zaslal stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu lékařskou zprávu MUDr. D. ze dne 29. 5. 2018 a dovozuje z ní, že se jeho zdravotní stav zlepšil v důsledku změny kontaktního pracoviště. Dodává, že krajský soud se nijak nevyjádřil k obsahu lékařské zprávy MUDr. K. ze dne 13. 11. 2015, přičemž jsou v ní zcela prokazatelně nepravdivá tvrzení a neúplné informace a není tam uvedena příčina zhoršení zdravotního stavu stěžovatele, nebyl naplněn požadavek § 54 odst. 2 zákona č. 372/2011 Sb. Dále namítá, že před zahájením řízení úřad práce nezaslal stěžovateli výzvu k prokázání zdravotního stavu lékařským posudkem, jak nepravdivě tvrdí v oznámení o zahájení správního řízení. To potvrzuje řádnou omluvu stěžovatele dne 9. 12. 2015. Správní orgán nezjistil skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly pochybnosti, neboť jím zajištěné posudky nevypovídají nic o způsobilosti stěžovatele plnit povinnosti vůči úřadu práce. Stěžovatel označil za nepravdivé tvrzení, že si úřad práce zajistil u MUDr. K. potvrzení o schopnosti stěžovatele plnit povinnosti vůči úřadu práce, neboť si pouze vyžádal potvrzení o trvání léčby. Dle stěžovatele nebyly naplněny podmínky pro zahájení řízení o vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání. Potvrzení MUDr. K. ze dne 27. 1. 2016 nevypovídá o skutkovém stavu ke dni 9. 12. 2015, pročež mělo být rozhodnutí úřadu práce žalovaným zrušeno, shodného pochybení se pak dopustil i soud. Správní orgán si neobstaral lékařskou zprávu MUDr. K. z vyšetření dne 13. 11. 2015, která dostatečně objasňuje, proč stěžovatel nemohl plnit své povinnosti vůči úřadu práce.

[25] Doplnění stěžovatele uvedená v bodech [22] až [24] Nejvyšší správní soud nezasílal k vyjádření žalovanému, neboť v nich stěžovatel neuvedl nad rámec kasační stížnosti žádné argumenty, které by byly pro věc relevantní a bylo by možné k nim v tomto řízení přihlédnout (viz body [52] až [56] tohoto rozsudku).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[26] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[27] Kasační stížnost **není** důvodná.

[28] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem zjistil následující skutečnosti.

[29] Stěžovatel byl dne 4. 8. 2014 poučen o povinnosti jednat na úřadu práce ve stanovených termínech a v případě nedostavení se na původně stanovený termín o povinnosti oznámit do 8 dnů vážný důvod, který v dostavení se bránil. Dále jsou ve spisu záznamy o jednání s uchazečem, kde je u záznamu ze dne 19. 10. 2015 uveden termín další návštěvy na 9. 12. 2015 a vedle podpis stěžovatele.

[30] Dle e-mailové korespondence stěžovatele s úřadem práce ze dne 9. 12. 2015 se stěžovatel omluvil ze stanoveného termínu ze zdravotních důvodů a úřad práce mu sdělil, že disponuje potvrzením MUDr. R. ze dne 20. 11. 2015, že je v ambulantní péči psychiatrie, a že je nezbytné zasílat pravidelně potvrzení o trvání léčby vždy k poslednímu dni v měsíci (nyní k 31. 12. 2015), pokud bude zdravotní stav stěžovatele trvat. Dle potvrzení MUDr. R. (praktického lékaře) je stěžovatel zdravotně způsobilý s omezením – výrazné omezení zraku, psychická dekompenzace; stěžovatel je v ambulantní péči psychiatrie pro depresivní dekompenzaci poruchy osobnosti. V e-mailové zprávě ze dne 14. 12. 2015 stěžovatel sděluje, že je stále v péči psychiatra a další termín má stanoven na 13. 1. 2016. Ve zprávě ze dne 13. 1. 2016 sděluje, že byl nucen změnit psychiatra z finančních důvodů a že je objednán na 1. 3. 2016, odkazuje na psychiatrickou ambulanci MUDr. K.).

[31] Z potvrzení MUDr. K. ze dne 27. 1. 2016, vystaveného k žádosti úřadu práce o potvrzení doby léčení, plyne, že stěžovatel byl plánovaně ošetřen dne 13. 11. 2016 (správně 2015) a zdravotní stav mu dovoloval plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání.

[32] Z dopisu úřadu práce doručeného stěžovateli dne 4. 2. 2016 plyne, že stěžovateli sdělil obsah zprávy MUDr. K., byl mu stanoven termín návštěvy úřadu práce na 17. 2. 2016 od 13:00 do 15:00 a byl poučen o následcích nedostavení se – zahájení správního řízení pro maření spolupráce s úřadem práce.

[33] E-mailovou zprávou ze dne 17. 2. 2016 stěžovatel v 10:57 sdělil úřadu práce svůj postup ke změně kontaktního pracoviště (se kterým již nadále nemůže komunikovat), v 11:35 byl poučen o povinnosti dostavit se na kontaktní pracoviště ve stanoveném termínu. V 14:32 stěžovatel oznámil, že jeho zdravotní stav neumožňuje osobní komunikaci s kontaktním pracovištěm ve Dvoře Králové. V 14:49 byl seznámen se závěrem potvrzení MUDr. K. a opakovaně upozorněn, že je povinen dostavit se na stanovenou schůzku. Následně bylo stěžovateli na jeho žádost zasláno potvrzení MUDr. K.

[34] Dne 4. 3. 2016 oznámil stěžovatel úřadu práce další termín návštěvy psychiatrické ambulance (na 5. 4. 2016) s tím, že zůstává v péči psychiatra.

[35] Dne 11. 3. 2016 obdržel úřad práce na vlastní žádost potvrzení MUDr. D. (dle razítka působící ve sdružení s MUDr. K.) ze dne 10. 3. 2016, dle kterého byl stěžovatel plánovaně ošetřen dne 1. 3. 2016 a zdravotní stav mu dovoloval plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. Dne 11. 3. 2016 pak byla úřadu práce doručena lékařská zpráva z tohoto ošetření, dle které byla s ohledem na osobnostní terén a maladaptivní sklon doporučena změna sociálního zázemí a úřadu práce ve zdravotní prospěch stěžovatele, který sám nevidí jiné řešení dané situace. Dne 6. 4. 2016 byla úřadu práce doručena stejná zpráva (datovaná dnem 1. 3. 2016), která navíc obsahovala doplnění před doporučením znějící: *„psychické problémy a zdravotní stav pacienta brání v osobní komunikaci s KoP Dvůr Králové nad Labem.“*

[36] Dne 14. 3. 2016 doručil úřad práce stěžovateli oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ze dne 9. 3. 2016. V něm uvedl, že zdravotní důvody lze jako vážné důvody pro nesplnění povinnosti stanovené úřadem práce zohlednit pouze v případě, že tyto důvody brání dle lékařského posudku plnit povinnosti součinnosti vůči úřadu práce, přičemž takový lékařský posudek, kterým by stěžovatel osvědčil, že mu zdravotní důvody bránily v jednání na úřadu práce dne 9. 12. 2015, nedoložil.

[37] Dne 11. 4. 2016 vydal úřad práce prvostupňové rozhodnutí, které žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím. V něm uvedl, že úřad práce stěžovatele řádně poučil o jeho povinnostech, přičemž stěžovatel neprokázal vážné důvody ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

[38] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve námitkou nesrozumitelnosti či rozpornosti napadeného rozsudku, ale neshledal, že by rozhodnutí krajského soudu trpělo takovou vadou, která by měla za následek jeho nepřezkoumatelnost. Pokud stěžovatel tvrdí, že mu není zřejmé, jaké tři psychiatry měl krajský soud na mysli, když uvedl, že *„úřad práce postupoval dostatečně pečlivě, když si obstaral lékařské posudky hned tří ošetřujících psychiatrů, jejichž shodný závěr určoval jednoznačnou zdravotní způsobilost žalobce dostavit se dne 9. 12. 2015 na kontaktní pracoviště*“, pak své tvrzení zároveň vyvrátil hned na začátku kasační stížnosti, kde uváděl, že krajský soud za lékařku psychiatrické ambulance nesprávně označil i MUDr. R., ačkoliv jde o jeho praktickou lékařku, přičemž lékařkami psychiatrické ambulance jsou pouze MUDr. K. a MUDr. D. Jak je tedy zjevné, napadený rozsudek není pro stěžovatele nesrozumitelný a za nesrozumitelný jej nepovažuje ani Nejvyšší správní soud. Jedná se nesrovnalost menšího významu, která nemá na přezkoumatelnost napadeného rozsudku jakýkoliv vliv. Úřad práce komunikoval se třemi ošetřujícími lékařkami a obstaral si jejich stanovisko ke zdravotnímu stavu stěžovatele, přičemž dvě z nich byly psychiatričky a jedna praktická lékařka. Označení všech tří za psychiatričky nemá pro posouzení věci jakýkoliv význam a neznamená to, že by krajský soud vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Nelze pominout, že sám stěžovatel odkázal na přeobjednání k psychiatrickému vyšetření na den 1. 3. 2016 k MUDr. K., kterou také úřad práce oslovil, vyšetření však provedla MUDr. D., která také nadoraz úřadu odpověděla.

[39] Rozpornost odůvodnění krajského soudu nepůsobí ani skutečnost, že krajský soud považoval podklady shromážděné úřadem práce za dostatečné, když si obstaral potvrzení zdravotního stavu od tří lékařů, která potvrzují zdravotní způsobilost stěžovatele dostavit se dne 9. 12. 2015 na úřad práce, ale zároveň krajský soud konstatoval, že lékařské zprávy MUDr. D. se nevztahují na zdravotní stav stěžovatele ke dni 9. 12. 2015. Tato tvrzení si nijak neodporují, neboť prvním z nich krajský soud hodnotil pečlivost úřadu práce při shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a jeho konstatování se vztahovalo k potvrzením lékařek, která si úřad práce vyžádal a v nichž se konstatuje, že stěžovatel byl způsobilý plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, a to jak v listopadu 2015, tak v březnu 2016 (u MUDr. D. šlo o potvrzení ze dne 10. 3. 2016). Nijak tím však nehodnotil obsah lékařské zprávy ze dne 1. 3. 2016. Následně pak posuzoval, zda v řízení bylo na základě shromážděných podkladů prokázáno, že stěžovatel nebyl ke dni 9. 12. 2015 zdravotně způsobilý dostavit se na schůzku k úřadu práce, resp. zda tuto tvrzenou skutečnost prokázal stěžovatel, který tvrdil, že lékařskou zprávou MUDr. D. ze dne 1. 3. 2016 své tvrzení doložil. Pokud s tím krajský soud nesouhlasil, nijak tím nepopřel svůj závěr týkající se potvrzení o způsobilosti plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, která úřad práce získal.

[40] Nejvyšší správní soud podotýká, že jak plyne z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). Stěžovatelovy námitky jsou vesměs totožné s některými námitkami uplatněnými v žalobě (případně v dalších podáních krajskému soudu) i v odvolacím řízení, přičemž stěžovatel je pouze zopakoval a nijak nepolemizuje s tím, jak se s nimi vypořádal krajský soud. Smyslem soudního přezkumu však není opakovat již jednou vyřčené, a proto bude zdejší soud v případech shody s názorem krajského soudu odkazovat na jeho odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

[41] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že meritem sporu je otázka, zda stěžovatel, který byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, protože se dne 9. 12. 2015 nedostavil na úřad práce, ve správním řízení doložil, že mu v plnění této povinnosti bránily vážné důvody, konkrétně jeho zdravotní stav.

[42] Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti *[u]chazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31).* Dle odst. 3 věta první téhož ustanovení [*v]yřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2*.

[43] Ustanovení § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti stanoví, že *[u]chazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku*

Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)]. Z ustanovení § 5 písm. c) bod 6 téhož zákona pak plyne, že mezi vážné důvody patří *zdravotní důvody, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s Úřadem práce - krajskou pobočkou Úřadu práce a pobočkou Úřadu práce pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce") při zprostředkování zaměstnání.*

[44] Především je nutné zdůraznit, že s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání nejsou spojena pouze práva, ale i řada povinností, které jsou uchazeči o zaměstnání povinni plnit. Je třeba respektovat, že zařazení a vedení v evidenci uchazečů není pouze formální záležitostí, ale jejím primárním účelem je zprostředkovat uchazeči vhodné zaměstnání a umožnit mu opětovně se zařadit do pracovního procesu na trhu práce. Snaha o získání zprostředkovaného zaměstnání tak vyjadřuje smysl a účel zákona o zaměstnanosti, neboť může vést k tomu, že uchazeč získá zaměstnání a tím naplní účel, pro který je v evidenci úřadu veden. Jinými slovy, potřebnou součinnost je třeba chápat jako spolupráci uchazeče s úřadem práce, ochotu k této spolupráci i k dalším úkonům směřujícím ke zprostředkování zaměstnání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2014, č. j. 5 Ads 42/2014 - 19). Již v rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ads 173/2008 – 144, Nejvyšší správní soud konstatoval, že jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání je docházka na úřad práce ve stanovených termínech. Pokud uchazeč o zaměstnání nerespektuje a není schopen splnit ani tuto základní povinnost uloženou mu úřadem práce, která tvoří základ pro spolupráci mezi úřadem práce a nezaměstnaným a uplatňování státní politiky zaměstnanosti ve smyslu § 2 zákona o zaměstnanosti, a nedoloží žádný vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, pak je pochopitelné, že v souladu s 30 odst. 2 písm. e) ve spojení s § 31 písm. d) téhož zákona následuje sankce v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.

[45] Krajský soud se vypořádal s námitkou, dle které z e-mailové komunikace s úřadem práce vyplývá, že úřad práce považuje omluvu stěžovatele z termínu 9. 12. 2015 za dostatečnou. Krajský soud srozumitelně zdůvodnil, proč stěžovatel nemohl na základě zprávy ze dne 9. 12. 2015 nabýt dojmu, že jeho omluva je dostatečně doložena. Stěžovatel s odůvodněním napadeného rozsudku nijak konkrétně nepolemizuje a pouze opakuje své dřívější argumenty. Proto Nejvyšší správní soud odkazuje na napadený rozsudek, s nímž se zcela ztotožňuje. Totéž platí i pro námitku neoprávněné manipulace ošetřujícím lékařem (viz bod [16] tohoto rozsudku).

[46] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám stěžovatele, dle kterých doložil, že v dostavení se na úřad práce dne 9. 12. 2015 mu bránily zdravotní důvody. Stěžovatel totiž doložil svůj zdravotní stav až ke dni 1. 3. 2016. Neznamená to, že by si krajský soud vybral, že bude věřit lékařce, která stěžovatele označila za zdravotně způsobilého. Nicméně MUDr. K. stěžovatele vyšetřila asi měsíc před stanoveným termínem schůzky na kontaktním pracovišti úřadu práce ve Dvoře Králové nad Labem. V té době byl zdravotně způsobilý plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. Pokud by se jeho zdravotní stav během následujícího měsíce tak zhoršil, že by mu to bránilo dostavit se na schůzku, měl to doložit lékařskou zprávou (či potvrzením) z odpovídající doby. Jelikož tak neučinil a neprokázal vážné důvody pro nedostavení se k úřadu práce dne 9. 12. 2015, byly splněny podmínky pro jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Jestliže krajský soud za této situace odmítl provést jako nadbytečný výslech lékařky, která stěžovatele vyšetřila až

dne 1. 3. 2016, nijak tím nepochybil. Z ničeho přitom neplyne, že by MUDr. D. označila diagnózu MUDr. K. za chybnou, jak tvrdí stěžovatel. Z důvodů uvedených v tomto odstavci je irelevantní i námitka stěžovatele, dle které se potvrzení MUDr. K. nevztahuje ke dni 9. 12. 2015, ale ke dni 13. 11. 2015. Je totiž logické, že správní orgány i krajský soud vycházely z předpokladu, že byl-li stěžovatel zdravotně způsobilý v listopadu 2015, odpovídal tomu jeho zdravotní stav i následující měsíc. Nelze opomenout, že zhoršení zdravotního stavu nebylo v mezidobí potvrzeno.

[47] Nadto i MUDr. D. potvrdila úřadu práce, že stěžovatel je schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. Jestliže v první zprávě ze dne 1. 3. 2016 uvedla, že doporučuje ve prospěch stěžovatele změnu úřadu práce, nutno upozornit, že k tomu dodala, že sám stěžovatel nevidí jiné řešení situace. Pokud byl v psychické nepohodě a své problémy přičítal za vinu kontaktnímu pracovišti ve Dvoře Králové nad Labem, pak je pochopitelné, že lékařka doporučila změnu kontaktního pracoviště. Neznamená to však, že stěžovatel byl v tak vážném zdravotním stavu, že se na úřad práce nemohl dostavit osobně, když s ním byl schopen komunikovat písemně. Co se týče doplnění této lékařské zprávy (kdy existují dvě zprávy téhož data, avšak rozdílného obsahu), odkazuje Nejvyšší správní soud opět na vypořádání stěžovatelových námitek v napadeném rozsudku, s nímž se ztotožňuje.

[48] Posouzení toho, zda stěžovateli v dostavení se na schůzku s úřadem práce bránil zdravotní stav, je otázkou objektivní. Není rozhodné, zda se stěžovatel subjektivně domnívá, že nemohl přijít na kontaktní pracoviště. Jeho negativní postoj k jednání příslušného kontaktního pracoviště úřadu práce (či jednajícím úředním osobám) není důvodem k tomu, aby bylo neplnění povinností uchazeče o zaměstnání omluvitelné. Jak bylo již výše shrnuto, je to osoba v postavení uchazeče o zaměstnání, která by měla vyvíjet primární snahu k získání zaměstnání a náležitě spolupracovat s úřadem práce, neboť tato osoba ze svého postavení čerpá různé výhody, které jí stát poskytuje (např. hrazení zdravotního pojištění). To pak musí být kompenzováno přísným dodržováním povinností uchazeče o zaměstnání.

[49] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že za zdravotní důvody, pro které by se stěžovatel nemohl dostavit na úřad práce, by bylo možné považovat např. akutní infekční onemocnění stěžovatele (chřipka, angína) či stav vyžadující nutnost setrvání v nemocničním či domácím ošetřování, případně psychický stav, který by stěžovateli zcela bránil ve srozumitelné komunikaci, případně by jej jinak vážně omezoval. Při takovýchto intenzivních zdravotních potížích je dána překážka bránící nemocné osobě dostavit se k naplánované schůzce. Takovými intenzivními zdravotními problémy však stěžovatel zřejmě netrpěl. Stěžovatel byl schopen písemné komunikace s úřadem práce a srozumitelně reagoval na jeho výzvy. Byť podle lékařských zpráv trpěl určitými psychickými potížemi, z ničeho neplyne, že by se nemohl dostavit na stanovenou schůzku a jednat s úřadem práce osobně, jestliže toho byl schopen písemně. Stěžovatel pak ve správním řízení nedoložil opak, jak bylo shora uvedeno.

[50] Stěžovatel byl náležitě poučen, že musí doložit svůj zdravotní stav. Přesto se na návštěvu MUDr. K., kterou měl stanovenou na 13. 1. 2016, nedostavil a vyčkával s dalším vyšetřením až na den 1. 3. 2016, kdy měl být vyšetřen jinou lékařkou (MUDr. D.). Měl si přitom být vědom, jaké důsledky může mít odkládání návštěvy lékaře ve vztahu k plnění

povinností uchazeče o zaměstnání, nadto mu byl stanoven i další termín na 17. 2. 2016. Jelikož stěžovatel byl zodpovědný za doložení vážných důvodů bránících mu v dostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu, nese negativní důsledky toho, že nebyl schopen svá tvrzení prokázat.

[51] Krajský soud nepochybil, když pro nadbytečnost neprovedl k důkazu zprávu z kontaktního pracoviště Úřadu práce v Jaroměři. Absence konfliktů s tímto novým kontaktním pracovištěm nevypovídá nic o tom, jak stěžovatel plnil své povinnosti dříve ve vztahu k úřadu práce, kontaktnímu pracovišti ve Dvoře Králové nad Labem, ani o tom, zda byl dne 9. 12. 2015 zdravotně způsobilý dostavit se na plánovanou schůzku, což je podstatou dané věci. Kromě toho krajský soud musí vycházet ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, tedy 6. 6. 2016 (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž stěžovatelem navrhovaný důkaz se vztahuje k období od 27. 7. 2016. I Nejvyšší správní soud má proto za to, že důkazní návrh byl nadbytečný.

[52] S ohledem na kasační námitky a jejich doplnění Nejvyšší správní soud upozorňuje, že v řízení o kasační stížnosti není přípustné uplatňovat důvody, které stěžovatel neuplatnil před krajským soudem ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 a § 104 odst. 4 s. ř. s.), stejně tak není možné přihlížet ke skutkovým novotám (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[53] V žalobě ze dne 15. 7. 2016 podané v zákonné lhůtě dle § 72 odst. 1 s. ř. s. prostřednictvím advokáta stěžovatel tvrdil, že svůj nepříznivý zdravotní stav dokládal relevantními dokumenty (lékařské zprávy MUDr. D.) a že správní orgány rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a ignorovaly důkazy předkládané stěžovatelem. Dále namítal, že mu nebylo umožněno dostatečně uplatňovat svá procesní práva, když úřad práce nevyčkal, až si stěžovatel obstará právního zástupce. Další námitky stěžovatel uplatnil až v doplnění žaloby ze dne 28. 12. 2016. Zde vylíčil, v čem spatřuje důvody své psychické dekompenzace (jednání úřadu práce spočívající v nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci; způsob uznávání plateb za energie; nabízení dle stěžovatele nevhodných pracovních míst); dále popsal, jak se snažil dosáhnout změny kontaktního pracoviště; rozporoval také způsob hodnocení důkazů žalovaným, zpochybňoval profesionalitu MUDr. K. a tvrdil, že úřad práce ovlivňoval MUDr. D.

[54] Pokud tedy stěžovatel namítá, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s tvrzenými důvody psychické dekompenzace stěžovatele, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že vzhledem k předmětu sporu (zda stěžovatel prokázal, že mu psychická dekompenzace bránila dostavit se na úřad práce ve stanoveném termínu) se jedná o argumentaci nepodstatnou, především však uplatněnou až po lhůtě pro podání žaloby. Proto krajský soud nebyl povinen se jí zabývat.

[55] Stejně tak Nejvyšší správní soud považuje za nepřípustnou (neuplatněnou již v žalobě) a navíc i zcela nevypovídající argumentaci, dle níž nebyla MUDr. K. dostatečně pečlivá, když stěžovatele vyšetřila během 20 minut, zatímco u MUDr. D. trvalo vyšetření 60 minut. Nadto si stěžovatel protiřečí, když na jednu stranu diagnózu a odborné závěry MUDr. K. svými subjektivními úsudky zpochybňuje, avšak na druhou stranu nově namítá, že si měl žalovaný vyžádat zprávu ze dne 13. 11. 2015, která jeho nepříznivý zdravotní stav dostatečně prokazuje. Rovněž argumentace poukazující na formulář informativního

souhlasu ze dne 11. 12. 2017 (viz bod [22] tohoto rozsudku) nebyla uplatněna již v žalobě, a je tudíž nepřípustná.

[56] Pokud stěžovatel v „doplnění vyjádření stěžovatele“ (bod [23] tohoto rozsudku) poukazuje na rozhodnutí úřadu práce ze dne 10. 4. 2018, nemůže se Nejvyšší správní soud zabývat ani touto argumentací, neboť se týká jiného správního řízení, a míjí se tak s předmětem sporu. Nadto se jedná skutečnosti, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, a nelze je tudíž zohlednit (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Totéž platí i pro námitky opírající se o lékařskou zprávu, která se týká aktuálnějšího zdravotního stavu stěžovatele. Ostatní námitky obsažené v podání stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu dne 9. 7. 2018 (bod [24] tohoto rozsudku) nebyly uplatněny včas v řízení před krajským soudem (absence příčiny zhoršení zdravotního stavu stěžovatele ve zprávě MUDr. K. ze dne 13. 11. 2015 či nepravdivost skutečností uvedených v oznámení o zahájení řízení), a jsou tudíž nepřípustné; nebo v nich stěžovatel zopakoval argumentaci obsaženou již v kasační stížnosti, a není tudíž třeba na ně zvlášť reagovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[57] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[58] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

[59] Zástupcem stěžovatele byl usnesením krajského soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 32 Ad 15/2016 - 31, ustanoven advokát Mgr. Martin Hampl, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3 400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zástupci nepřiznal odměnu za další podání učiněná v řízení o kasační stížnosti, neboť se jednalo o úkony zcela neúčelné – byly v nich obsaženy námitky míjející se s předmětem sporu, námitky nepřípustné či opakující se (viz body [52] až [56] tohoto rozsudku), ani v jednom z nich přitom nebylo reagováno na vyjádření žalovaného, a jednalo se tak o argumentaci, která mohla být uplatněna již v kasační stížnosti (pokud ne, tak se jednalo o argumentaci, kterou se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu
(řádná dovolená)

v zastoupení JUDr. Petr Průcha
předseda senátu